

Højesteret i Maastricht, som rigtigt nok dertil er forsættlig, har den virkelige Højesteret, atinden kun har især Assessoren og rats Formandendes Stemnings afsaet, som jeg allededentidligere har sagt, hvilken væsentlig afgjørende, kan ses godt ud, at det kan være tilstændende at se, to Advoater for Skranken, idem ene trækkende Interessen for sin side vedkommende, saa yderlig tilhørende, saa yderlig tilvenstre, som muligt. Men jeg troede dog, at der som det aerede Thing vil sætte sig ind i hvidtabelgjelder om — en hurtig Afgjørelse af Sagen, meget ofte samme Dag, den kommer for, — vil det erfiende, at det en den uheldigste Sammensætning, for en Vurderingsecommisston, som tænktes kan, at det forekommer idet mindste mig. Eigeledes forekommer det mit, naar man bevägter dette store Apparat for denne lille Historie, at hele Loven skal omformes, — man behøver blot at faste et. Dic paa § 2 for at see, i hvor kundret den er — at denne Sag virkelig er stillet op i til en Vigtighed, som jeg aldeles ikke kan indse, at den fortjener, og inden at det dog bringes til det, man ønsker at opnåae, nemlig en retfærdig og bedre Afgjørelse. Men naar man nu taler om Retfærdighed, mine Herrrer, såd. foreligger der jo ikke en Klage, ja ikke, engang en Besværing, af nogen som helst Art med Hensyn til de Afgjørelser, som have fundet Sted, af disse Sager, og det er derfor, og fordi jeg anseer den Sammensætning, som er foreslaget af Fleertallet for maa opraktisk, som vel muligt, at jeg ikke har funnet, hvad der gør mig omstolt følge det, men man heder det aerede Thing følge mig og gaae tilbage til det Forslag, som oprindeligt forelagt.

Dielbiks Sammentroden i et Udvælg, let vilde kunne komme overeens om en Redaktion. Dette er imidlertid ikke tilfældet; vi have et Fleertal, og et Mindretalsforslag — hvilket sidste falder sammen med den aerede Ministers — og jeg kan heraf se, at der ingen Enighed er. Jeg kan ikke negte, at Fleertallets Forslag har formindret mig. Beg kan ikke troe Andet, end at Hensigten, maa have været at slappe en Taxationscommisston tilstede, som gav en store Garanti for Upartisched, end den tidligere, ellers kan jeg ikke forståe, hvad Grunden skulle være til at fravige det, hvad der bestager den Dag, idag. Den aerede Ordforer pegede hen til den mulige Kammeratlighed og Sålt, der kan finde Sted mellem Officerer. Jeg vil ikke benægte dette, og jeg tilstæger, at den aerede Ordforer brugte meget delicate Udtryk, der er ikke Noget at sige derom, og jeg skal ikke forfolge den Sag videre, men jeg vil sige, at selv om den i Spidsen for Commisstonen kom til at støge en Officer, som virkelig tog skeve Hensyn, og som havde Interesse af, at Erstatningen i visse Tilfælde blev lagt som muligt, for at det ikke skulle ses saa storartet, ud hvad Militairretaten havde udrettet, er den dog, som forholdet nu er, 4 Medlemmer nemlig 2 af Amtsraadet og 2 af de nærmeste Commuer valgte Mand. Dersom man troer, at der ikke også mellem disse 4 hidf. Medlemmer skal finde Kammeratstab Sted, hvis de saae nogen Ubillighed, tager man sandelig fejl. Hvad vil imidlertid ske efter Fleertallets Forslag? Det er muligt, at Viborg Overret er uufthandlig, — derom skal jeg ikke tale, — men det er dog i sagsfald multigt, at det Medlem, der bliver udnevnt af denne højstæde Domstol, kan helde til den ene, eller til den anden Side, og da er der jo fun, to Modstandere, eller, om man vil, to Advocater. Beg kan ikke se, at der kan være vundet Noget ved at fravige det, der nu gælder, og at sige, at vi skulle have een Upartischede overfor to Andre, istedefor een Upartischede overfor fire. Beg skal bemærke, at den vedkommende Lov dog ikke er meget gammel, — den er jo først fra 1868, — og man synes dog i den senere Tid, at læge nogen Vægt derpaa, — at have jo meget travlt, og Lovene